

Jazz a València: una temporada irregular

La supressió del Festival de Jazz de tardor no ha donat pas als concerts mensuals que, en un principi, pretenia la nova direcció del Principal i dels Teatres de la Diputació. Des de les actuacions, pel passat novembre, de les orquestres de Buddy Rich i Mel Lewis cap altre esdeveniment jazzístic no hi ha tingut lloc. Sembla que al final d'abril vindrà el pianista Oscar Peterson amb el seu trio i, després, hi ha previst un concert del saxofonista Sonny Rollins. Ja ho veurem. La causa d'aquesta penúria jazzística de la Diputació s'explica, pel que sembla, pel fet que el més important empresari organitzador de concerts a nivell d'estat, el col·lectiu Promoció del Jazz, que dirigeix Julio Martí, està més interessat en els substanciosos acords amb el Ministeri de Cultura per a organitzar concerts i festivals a Madrid i altres zones. A «provincies» es repeteixen contínuament els mateixos noms, generalment per a omplir dates buides.

La meritòria tasca del Club Perdido

El club de jazz valencià Perdido, a pesar dels seus limitats mitjans econòmics i la reduïda capacitat del local, s'ha esforçat per oferir una programació atractiva per a l'aficionat. Especialment, cal ressenyar tres actuacions des de principis d'any: la del

trompetista de Terrassa Josep Maria Farras, sense dubte el millor en el seu instrument a nivell d'estat, i un músic injustament poc conegut. El va acompanyar en algunes actuacions al saxofonista americà resident a València Dave Schmitter.

Una altra actuació notable fou la de Joe Newman. Als 62 anys, l'antic trompetista de l'orquestra de Count Basie encara és capaç de tocar amb una energia i un frescor envejables. És un dels supervivents del jazz clàssic, una època de la qual queden ja pocs representants.

El pianista nord-americà Mal Waldron i el saxo soprano Steve Lacy actuaren a duo. La seua música de caràcter avantgardista és seriosa, rigorosa i profundament individualista, tot i que pot presentar dificultats per a l'aficionat que no hi està avesat. Tots dos han explorat i han desenrotllat les concepcions del pianista Thelonious Monk, un dels músics més personals de la història del jazz.

Clark Terry

Diumenge 24 de març actuarà al Teatre València Clark Terry i el seu quintet. Amb 65 anys, es tracta d'un dels més importants trompetistes de jazz. El seu estil combina un classicisme amb aportacions més modernes. És un gran tècnic, tant amb el bugle com amb la trompeta i el seu fraseig és barroc i veloç.

Notes del Cafè de la Xina

Bertus Rai

La invasión de los Elvis zombies, per Gary Panter, coeditat per Editorial Arrebató (València) i Raw Books (Nova York) —Col·lecció «Impossible»—. Inclou un flexidisc amb el tema *Precambrian bath*, de Gary Panter. Preu 700 pts.

Hi ha textos gràfics sense paraules, en vinyetes, amb més o menys matisos i referències, textos que d'alguna manera estem acostumats a llegir. *La invasión de los Elvis zombies* no és un text usual, i seria molt arriscat tractar d'encasellar-lo en una determinada narrativa visual, ja que, d'alguna manera, trenca amb els esquemes tradicionals d'expressió gràfica i obri portes a noves formes de comunicació amb el lector. Poesia, terror i «mitologies», amb un fons musical

de Gary Panter, on es pregunta cap a on va el temps quan ha passat. Res no és impossible.

Ediciones Port-Said: Cartells litografiats en quadricomia. 70 × 100 cm. Obres de Mariscal (*Cuisine americane* i *Rec comtal cuina*), Daniel Torres (*Tarzán en la ciudad* i *Jazz en la sabana*), Cesepe (*El baile I* i *II*), Javier de Juan (*Gran Vía* i *Capitol*). Preu 2.400 pts.

Per fi, algú s'ha decidit a editar cartells amb un poc de cervell. Una edició de vuit cartells «fine line», que no tenen res a envejar al material europeu o americà que envaeix les parets del nostre hàbitat. L'editorial Port-Said renova el panorama gràfic estatal, i cal esperar que seguirà produint imatges que ens motiven. Això, al cap i a la fi, és la història.